



Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-2 У 11058/10 (2009)
Дана 19.08.2010.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Олге Петровић и Љиљане Петровић, чланова већа, са судијским помоћником Снежаном Томић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца ГТ из Б, Улица ..., кога заступа пуномоћник СБФ, адвокат из Б., Улица ... , против туженог Жалбене комисије Владе Републике Србије ради поништаја решења број ... од ... године, у предмету премештаја на друго радно место, у нејавној седници већа одржаној дана 19.08.2010.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, полицијског службеника Министарства унутрашњих послова, Управе за обезбеђење одређених личности и објеката, изјављена на решење о премештају, ... број ... од ... године, којим се полицијски саветник ГТ, радник Министарства унутрашњих послова, Управе за обезбеђење одређених личности и објеката премешта са ... године, на радно место посебна обезбеђења (УОСЛ) у Одељењу за обезбеђење у Управи полиције, Полицијске управе за Град Б утврђено под редним бројем ... у Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова СТ ... стр. пов број ... од ... године и СТ ... стр. пов. број: ... од ... године.

У тужби поднетој Врховном суду Србије дана 14.08.2009.године и заведеној у том Суду под У 5925/09, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због учињених повреда правила поступка, нетачно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене

материјалног права. Наводи да му је решење уручено у фотокопији и без оригинал печата и потписа овлашћеног лица- министра, односно сва три примерка су била са потписом- факсимил, због чега сумња у ваљаност и исправност истог. Истиче да је оспорено решење донето на основу погрешне и неправилне примене члана 14. став 2. Уредбе о начелима за унутрашње уређење МУП-а, члана 90. став 1. и 2. и члана 92. Закона о државним службеницима, као и члана 148. Закона о полицији. Сматра да је решење не садржи законски разлог за премештај на друго радно место и указује да се неосновано наводи у ожалбеном и оспореном решењу да је имао пропусте у раду, већ да је смењен искључиво због самовоље и комплекса више вредности непосредног руководиоца. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, а туженог обавезе на накнаду трошкова спора.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао код разлогзлога из образложења оспореног решења и предложио да Суд тужбу одбије, као неосновану.

Управном суду су дана 01.01.2010.године, на основу члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС”, број 116/08 и 104/09) уступљени предмети Врховног суда и окружних судова у којима до 31.12.2009.године није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд на основу члана 29. став 1. истог Закона.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари, поступајући на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ”, број 46/96), Управни суд је нашао:

Тужба је неоснована.

Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган оспорено решење донео након што је увидом у списе и прибављеног изјашњења првостепеног органа, закључио да је првостепени орган решавајући у поновном поступку утврдио, да тужилац испуњава услове предвиђене актом о систематизацији за радно место на које се премешта, па због потреба службе, полицијски службеник може бити трајно или привремено премештен на друго радно место, за који премештај није потребно прибавити сагласност запосленог, да је тужилац ожалбеним решењем премештен на одговарајуће радно место, како је дефинисано чланом 91. Закона о државним службеницима, јер је применом члана 14. став 2. Уредбе о

начелима за унутрашње уређење Министарства унутрашњих послова задржао своје звање, као и да је премештај извршен због боље организације и рационализације послова у органу, што процењује и о чему одлучује надлежни претпостављени, у конкретном случају директор полиције, који је одговоран за рад и функционисање органа.

Како су разлози за премештај дати у образложењима првостепеног и оспореног решења и у извештају начелника Управе за обезбеђење одређених личности и објеката ... број ... од ... године, да је премештај извршен у циљу боље организације посла, а уз уважавање искуства, до сада исказаних радних способности, врсту и степен стручне спреме коју тужилац поседује, као и да је тужилац разрешен са радног места Начелника одељења за организацију, праћење и планирање попуне, обуке и опремања из разлога што се није снашао на тим пословима и задацима, па самим тим није у потпуности извршавао адекватно задате послове и задатке, због чега је у знатној мери дошло до нарушавања међуљудских односа, односно није предузимао потребне мере и радње које су биле неопходне у циљу откривања и спречавања недозвољених радњи које су предузимали полицијски службеници организационе јединице на чијем челу се налазио тужилац, те као последица наведеног разрешења премештен на одговарајуће радно место у складу са потребама посла. Обзиром да су наведени разлози довољни за премештај да би се на најцелисходнији и ефикаснији начин одговорило на захтеве послова и допринело квалитетнијем функционисању службе у Полицијским управама, а зашта је одговоран руководиоца организационе јединице, у конкретном случају директор полиције, то је по оцени овог суда основано тужени донео оспорено решење, дајући за своју одлуку довољне, јасне и потпуне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Суд је ценио наводе тужбе, али налази да су без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер се њима не доводи у сумњу чињенично стање утврђено у управном поступку, нити се прилажу докази који би, да су били цењени, довели до другачије одлуке у овој управној ствари.

О захтеву тужбе за накнаду трошкова, суд није одлучивао, обзиром да је чланом 60. Закона о управним споровима прописано да у управном спору свака страна сноси своје трошкове.

Имајући у виду све напред наведено, Управни суд је нашао да закон није погрешно примењен на штету тужиоца, па је применом члана 41. став 1. и 2. Закона о управним

споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96), тужбу одбио и одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 19.08.2010.године, I-2 У 11058/10 (2009)

Записничар
Снежана Томић,с.р.

Председник већа- судија
Јелена Ивановић,с.р.

за тачност отправака
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АР-2010